

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Mgr. V. K.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Jablonským, advokátem se sídlem Praha 1, ul. 28. října 1001/3, proti žalovaným: 1) **Úřad městské části Praha 1**, Praha 1, Vodičkova 18, 2) **Magistrát hlavního města Prahy**, Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby ze dne 19. 4. 2007, čj. Výst. 121090/2006-HS-1/660, a proti sdělení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 29. 2. 2008, čj. S-MHMP 61210/2008/OST/D1/He o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2008, čj. 9 Ca 178/2008 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žalovaným **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad městské části Praha 1, odbor výstavby vydal dne 19. 4. 2007, pod čj. Výst 121090/2006/HS-1/660 rozhodnutí o umístění stavby a současně o stavebním povolení pro stavbu „stavební úpravy domu na hotel vč. přípojek vody a kanalizace Praha 1, Staré Město 660, U Obecního domu 3“ na pozemku parc. č. 673, 1072/1 v k. ú. Staré Město.

K podání Mgr. V. K., označenému jako odvolání, druhý žalovaný přípisem ze dne 29. 2. 2008, čj. S-MHMP 61210/2008/OST/D1/He, s obsáhlým rozbořem žalobci sdělil, že toto a následná doplňující podání posoudil jako podnět k přezkumnému řízení podle § 94

a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“ či „správní řád z roku 2007“) a neshledal důvod ke zrušení uvedeného rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se Mgr. V. K. (dále též „žalobce“ či „stěžovatel“) domáhal přezkoumání a zrušení obou těchto správních aktů.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2008, čj. 9 Ca 178/2008 – 28, byla tato žaloba odmítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, městský soud dospěl k závěru, že vyrozumění ze dne 29. 2. 2008 je toliko sdělením, že nebylo zahájeno přezkumné řízení a nejedná se tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V tomto směru městský soud poukázal na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, čj. 8 As 55/2007 – 71 (toto i všechna dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou publikována pod www.nssoud.cz). Z principu přezkoumávání správních rozhodnutí soudem vyplývá, že v případech, kdy zákon připouští podat proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, musí žaloba směřovat až proti konečnému rozhodnutí správního orgánu, tj. proti pravomocnému rozhodnutí orgánu druhého stupně o opravném prostředku. Takovéto rozhodnutí dosud vydáno nebylo. Městský soud dále uvedl, že pokud žalobce tvrdí, že odvolání podal, má dostatečné prostředky domáhat se ochrany proti nečinnosti (§ 80 správního řádu a § 74 a násl. s. ř. s.).

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení tohoto usnesení městského soudu. V dodatečném zdůvodnění kasační stížnosti po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení především poukazuje na to, že na rozdíl od zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v daném případě nebyl stěžovatel ani ostatní spoluvlastníci bytových jednotek zahrnuti mezi účastníky stavebního řízení. Jakmile se dozvěděl o vydání stavebního povolení, domáhal se přezkoumání tohoto rozhodnutí podáním, které zcela jednoznačně označil jako odvolání. Písemnost druhého žalovaného ze dne 29. 2. 2008 je sice označena jako sdělení, ale je nutno ji po stránce materiální považovat za rozhodnutí o odvolání, které je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví.

Žalovaný ad 2 ve vyjádření ke kasační stížnosti se především ztotožnil se závěry vyjádřenými v odůvodnění usnesení městského soudu a navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu se zřetelem na stížní důvody. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Je nepochybné, že stěžovatel napadl citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podáním, které výslovně označil jako odvolání, přičemž zřejmě na podporu své legitimace k tomuto procesnímu úkonu dovozoval, že je účastníkem správního řízení. Žalovaný ad 2 však v rozporu s § 92 odst. 1 správního řádu (pokud považoval odvolání za nepřípustné) nevydal nejprve rozhodnutí o zamítnutí odvolání, ale jen stěžovateli sdělil, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení - k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2006, čj. 8 As 1/2005 – 165, ve kterém bylo dovozeno i k § 60 správního řádu z roku 1967, že odvolací orgán je povinen postupovat v těchto dvou krocích (fázích) s tím, že § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004

obsahuje již v tomto směru výslovnou úpravu – viz dikce „...následně zkoumá...“. Procesní postup a správní akty v těchto fázích nelze zaměňovat.

Sdělení žalovaného ad 2 ze dne 29. 2. 2008 nelze ani po obsahové stránce považovat za rozhodnutí dle § 92 odst. 1 správního řádu, jak se snaží dovodit žalobce. V tomto přípisu je totiž výslovně uvedeno, že Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební nepovažuje předmětné podání žalobce za odvolání, ale za podnět k přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, přičemž poukazuje na § 94 a násl. správního řádu (včetně příslušnosti dle § 95 odst. 1 a povinnosti šetřit práva nabytá v dobré víře - § 94 odst. 5 správního řádu).

Je nutno vyslovit souhlas i se závěrem městského soudu, že sdělení o odložení podnětu k užití prostředků dozorčího práva (§ 94 správního řádu z roku 2004) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Z ustálené judikatury je možno poukázat např. i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2008, čj. 9 Ans 1/2008 – 135. Proto byla žaloba v části týkající se sdělení žalovaného ad 2 ze dne 29. 2. 2008 právem odmítnuta.

Vzhledem k principu subsidiarity správního soudnictví městský soud správně i dovodil, že žaloba nemůže směřovat proti rozhodnutí žalovaného ad 1) jakožto správního orgánu prvního stupně. Tím ovšem v této věci není stěžovateli odepřena soudní ochrana. Se zřetelem na to, co bylo konstatováno v napadeném rozsudku městského soudu a bylo rozvedeno i v tomto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, k výkladu § 92 odst. 1 správního řádu, nebyla vyloučena možnost domáhat se vydání rozhodnutí o odvolání prostředky podle § 80 správního řádu a poté případně i žalobou proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s.

Kasační stížnost tedy nebyla shledána důvodnou a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Protože bylo o kasační stížnosti rozhodnuto urychleně, nebylo samostatně rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Jak vyplývá ze spisu, úspěšným žalovaným nad rámec běžných výdajů náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Proto bylo rozhodnuto, že se jim tato náhrada nepřiznává (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

